

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

Ο ΑΔΕΞΙΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Ο Ράλφ ήταν βέβαιος, πώς δεν είχε αφήσει τίποτε στην τύχη. "Οχι μόνο είχε λάβει όλες τις προφυλάξεις, αλλά και είχε έτοιμάσει αυτή τη λωποδυσία σύμφωνα με τις τελευταίες επιστημονικές μεθόδους, που τις είχε σπουδάσει π' αναρίθμητα αστυνομικά μυθιστορήματα που κατεβρόχθιζε. Είχε παπούτσια από λάστιχο, γάντια χειρουργού, αξιοθαύμαστα αντικλειδιά, ένα δυνατό ηλεκτρικό φανό και μια σιδερένια γροθιά, για να ζαλίση κανένα ξαφνικό αντίπαλο, ό,τι είνε δηλαδή σήμερα άπαραίτητο σ' έναν μοντέρνο λωποδύτη.

Το μικρό μέγαρο της οδού Ρενουάρ, που ήθελε να κλέψει, ήταν άδειο από το πρωί. Ο Ράλφ είχε δει με τα μάτια του τους ενοίκους του να φεύγουν για κάποιο ταξιδάκι με το μεγάλο γκρίζο αυτοκίνητό τους. Στο τιμόνι καθόταν ο κ. Βιλλέ. Δίπλα ή γυναίκα του, χωμένη στα πολυτελή γουναρικά της. "Όσο για την τρίτη επιβάτιδα που καθόταν πίσω, δεν μπορούσε να ήταν άλλη από την όμορφη Μαντώ, την κόρη τους.

Παράξενοι άνθρωποι αυτοί οι Βιλλέ. Ο σύζυγος είχε κάνει μια μεγάλη περιουσία με το εμπόριο των πολυτίμων λίθων, που τώρα το συνέχιζε, έτσι, από συνήθεια, για να κάνει κάτι. Η σύζυγος ήταν άσημαντη, μια πενηντάρα χωρίς θέληση. Μά η Μαντώ ήταν ένα δροσερό κορίτσι είκοσι χρόνων, φίλαθλο, ζωηρό, έξυπνο, που έκανε τον Ράλφ να την κυττάζει μ' άνοιχτο στόμα από τον θαυμασμό. Οι Βιλλέ έφευγαν ταχτικά από τ' σπίτι τους, είτε για ένα ταξιδάκι αναψυχής, είτε για τις δουλειές τους κι' άφηναν πίσω την Βαλερία, μια γρηά μαγείρισσα που ήταν ακριβώς θεία του Ράλφ.

Από τις άθωες φλυαρίες της θείας του, ο νεαρός λωποδύτης είχε μάθει ένα σωρό λεπτομέρειες που του ήταν τόσο χρήσιμες. Η θεία Βαλερία του είχε πει ότι στο δωμάτιο της Μαντώ, μέσα σ' ένα ντουλάπι, που ήταν κρυμμένο πίσω από ένα περσικό χαλί του τοίχου, ήταν μια συλλογή από παλιά κοσμήματα που αξίζαν μια δλόκληρη περιουσία. Ο «Κύριος» έβγαζε τις πολύτιμες πέτρες τους για να τις πουλήσει χωριστά. Ο Ράλφ λοιπόν που ήταν άνεργος, είχε βρει μια πρώτη τάξεως ευκαιρία για να κάνει την τύχη του.

Κατά τις 3 ή ώρα, ύστερ' από τα μεσάνυχτα, γλύστρησε τοίχο - τοίχο στην οδό Ρενουάρ, που ήταν σκοτεινή κι' έρημη κι' έχωσε το αντικλείδι του στην κλειδαριά της εισόδου. Η καρδιά του χτυπούσε με δύναμη.

Αυτή ήταν η πρώτη του απόπειρα και φυσικά δεν μπορούσε να έχη την ψυχραιμία ενός κοινού κι' εμπείρου λωποδύτη. Μά η κλειδαριά ήταν δύσκολη κι' ο Ράλφ αναγκάστηκε να δοκιμάση διάφορα αντικλειδιά. "Αρχισε λοιπόν να νευριάζει και να χάνη την υπομονή του, γιατί άκουγε να πλησιάζουν τα βήματα του σκοπού αστυφύλακα, όταν ξαφνικά η πόρτα υπεχώρησε. Την έκλεισε άθόρυβα, άναψε το κλεφτοφάνάρό του και προχώρησε στον προθάλαμο. Το δωμάτιο της Μαντώ με τα πολύτιμα κοσμήματα βρισκόταν στην άκρη της σκάλας, στο πρώτο πάτωμα. Εκείνη τη στιγμή λοιπόν ο Ράλφ έκανε το πρώτο λάθος του. Ήταν τόσο βέβαιος ότι το σπίτι ήταν άδειο, ώστε δεν πρόσεχε να μην ακούγονται τα βήματά του. Παρ' όλο το χαλί, παρ' όλες τις λαστιχένιες σόλες του, τα σανίδια του πατώματος έτριζαν από το βάρος του. Στην πόρτα του δωματίου, ωστόσο, στάθηκε κι' άφογκράστηκε, από φόβο. "Επειτα, όταν κατάλαβε πως θασίλευε κι' εκεί μέσα νεκρική σιγή, γύρισε απότομα το πόμολο και μπήκε μέσα. Μόλις όμως φώτισε το κρεβάτι με το κλεφτοφάνάρό του, πάγωσε από τον τρόμο του! "Ένα όμορφο κορίτσι κοιμόταν γλυκά με τα χέρια κάτω από το κεφάλι. Μά το ξαφνικό και δυνατό φως το ξύπνησε απότομα. Με μια αξιοθαύμαστη τότε έτοιμότητα, άρπαξε ένα πιστόλι που είχε κάτω από το μαξιλάρι, άναψε με τ' άλλο χέρι το φως και σηματοδεύοντας τον Ράλφ που τα είχε χάσει, του φώναξε επιταχτικά:

—Ψήλα τα χέρια!...

Ο Ράλφ σήκωσε τα χέρια του σαν αυτόματο. "Επειτα συνήλ-

θε σιγά-σιγά και είδε πώς είχε μπροστά του την Μαντώ, που φορούσε μια όμορφη μεταξωτή πυτζάμα και τον σημάδευε με το πιστόλι της. "Η μεταξωτή πυτζάμα έδειχνε με τον πιο σκανδαλιστικό τρόπο το υπέροχο σώμα της. Η Μαντώ ήταν μια από τις καλύτερες κολυμβήτριες. Το σαγηνευτικό πρόσωπό της, ωστόσο είχε τώρα μια σοβαρή κι' αυστηρή έκφραση.

—"Α! έκανε μια στιγμή. Βλέπω ότι γνωρίζομαστε! Είσαι ο Ράλφ, ο άνηψιός της Βαλερίας!... Τά συγχαρητήριά μου!... Μόνο που είσαι ακόμη αδέξιος... Για έλα πιο κοντά ν' αδειάσω τις τσέπες σου!... Και πρόσεχε: μην κατεβάσεις τα χέρια σου, γιατί θά πυροβολήσω!...

Ο Ράλφ, ταπεινωμένος, πήγε κοντά της. Η Μαντώ δδειασε τις τσέπες του κι' άράδειασε πάνω στο κρεβάτι τ' αντικλειδιά, τη σιδερένια γροθιά, ένα μαχαίρι και το κλεφτοφάναρο. "Επειτα, έδειξε στον λωποδύτη μια πολυθρόνα και του είπε να καθήση εκεί πέρα.

—"Ηρθες λοιπόν για να μ' ας κλέψης! του είπε. Μπράβο!...

—Νόμιζα, ψιθύρισε ο Ράλφ, πώς δεν ήταν κανείς στο σπίτι. Κάνω όρκο πώς σ' ας είδα να φεύγετε όλοι σας με το γκρίζο αυτοκίνητο!...

—"Οχι όμως κι' εμένα, αγαπητέ μου! του απάντησε γελώντας η Μαντώ. Οι γονείς μου έφυγαν με μια εξαδέλφη μου που μου μοιάζει!...

Καθώς μιλούσε η όμορφη νέα, ο Ράλφ κατέστρωσε ένα σα-

τανικό σχέδιο. Πράγματι, η λύσσα του που είχε πιστή, αυτοφώρ, από μια γυναίκα, συλλογιζόταν πως θα κατάφερε να την κάνει καλή, τώρα που είχε χάσει το πιστόλι στην τσέπη της πυτζάμας της. Δεν είχε βέβαια σκοπό να τη σκοτώσει, μά μπορούσε θαυμάσια να τη δέσει και να την φιμώσει για να κλέψει κατόπιν τα κοσμήματά ανενόχλητος. Πριν δε εκείνη προφτάσει να ελευθερωθή, θά είχε πουλήσει τα κλοπιμαία του σ' έναν Έβραίο κλεπταποδόχο του Σαιντ-Ουέν και θά έπαιρνε το έξπρες για τη Μασσαλία, όπου η αστυνομία θά έκανε άσφαλώς τ' ίχνη του. Χύμηξε λοιπόν απότομα επάνω στη Μαντώ, και την άρπαξε στην αγκαλιά του για να τη ρίξη στο κρεβάτι. Λογάριαζε να μεταχειριστή τα σεντόνια για να τη δέσει όπως είχε κάνει ο ήρωας ενός εγγλέζικου αστυνομικού μυθιστορήματος που είχε διαβάσει εκείνες τις ημέρες. Μά ήταν νευρικός, ταραγμένος, η Μαντώ

Μόλις φώτισε το κρεβάτι με το κλεφτοφάναρο...

ήταν γερό κορίτσι και του αντιστεκόταν με δύναμη. Τά κουμπιά της πυτζάμας της είχαν σπάσει, καθώς πάλευαν κι' έτσι σε λίγο θρέθηκε δλόγουμη σχεδόν στην αγκαλιά του. Από το σώμα της που είχε ανάψει από αυτό το πάλεμα, έβγαине μια μεθυστική ευωδιά, που έθόλωνε το μυαλό του Ράλφ. Κι' όπως είχαν τ' ίδιο όναστημα, τά χείλη τους ενώθηκαν μια στιγμή. Και οι δύο τους τότε ανατρίχιασαν, σαν να είχαν δεχτή μια ηλεκτρική εκκένωση κι' απότομα, ξέσφισαν το φλογερό εκείνο αγκάλιασμά τους. Ο Ράλφ σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα, μαζεμένος σαν θηρίο που πιάστηκε στην παγίδα, ενώ η Μαντώ, κατακόκκινη προσπαθούσε να σκεπασθί με την ξεσκισμένη πυτζάμα της.

—"Ορίστε πώς μ' έκανες! ψιθύρισε με μια παράξενη φωνή.

Κι' έπειτα, κυττάζοντάς τον μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο, έξακολούθησε:

—Μά δεν ξέρεις λοιπόν, νεαρέ μου Ράλφ, ότι δεν υπάρχουν εδώ πολύτιμα κοσμήματα για κλέψιμο;... Ναι, ναι, μαγεύω πολύ καλὰ τί συλλογίζεσαι. Τά κοσμήματα που είνε εκεί, στο ντουλάπι, πίσω από το περσικό χαλί, όπως σου είπα η θεία σου! Στάσου λοιπόν να σου δείξω μερικά.

Η Μαντώ έβγαλε από το ντουλάπι ένα υπέροχο πανταντίφ κι' ένα δαχτυλίδι στολισμένο μ' ένα μεγάλο διαμάντι.

—Πόσο νομίζεις πως αξίζουν αυτά; τόν ρώτησε.

Ο Ράλφ σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα. Μά τα μάτια του άστραφταν από το θαυμασμό.

(Συνέχεια στην σελίδα 44)

ΟΙ ΣΚΛΗΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 29)

τόσο ασυνάρτητα και έγκληματικά λόγια, ώστε η Κέυ άρχισε να καλή σε βοήθεια νομίζοντας ότι θα την σκοτώσει.

Και για να συμπληρωθή αυτή η τραγική σκηνή, ο Κλάρκ Γκείμπλ άρχισε να βγαζει άφρους απο το στόμα του, να τρέμη και να έχη παραμορφωθή άπαισια. Τόσος δέ ήταν ο τρόμος της άτυχης ηεϋ, ώστε τρελλαθηκε και για να γλυτώσει από τα έγκληματικά χέρια του φίλου της, μη ξέροντας τί κάνει, άνοιξε το παράθυρο και πήδησε στο κενό. Έγινε φυσικά, χίλια κομμάτια!

Ο Κλάρκ Γκείμπλ στην αστυνομία δέν έδειξε καμμία λύπη για τον θάνατό της.

—Ήταν μια ύστερική, δήλωσε. Πήδησε από το παράθυρο σε μια νευρική κρίσι της.

Κ' οι αστυνομικοί που δέν ήθελαν να δυσχεστήσουν αυτόν τον διάσημο «άστερα» πίστεψαν τα λόγια του και τον άφησαν ελεύθερο!

Μια άλλη φορά πάλι, στις άρχές του Ιανουαρίου του 1933, ο Κλάρκ Γκείμπλ περνούσε τις «διακοπές» του στην όμορφη άμμουδιά της Φλωρίδος. Έκει έκανε τη γνωριμία μιας θαύ-πλουτης και νεαρής Άγγλίδος, της Ζόζεφιν Γκρέϋς. Πέρασαν μαζί λίγες ευτυχισμένες μέρες, μά ο Κλάρκ Γκείμπλ γρήγορα θαρήθηκε τη φίλη του.

—Πρέπει να χωρίσουμε! της δήλωσε. Άρχισες να με κουρά-ζεις!....

Μάταια εκείνη του εξήγησε ότι τον αγαπούσε παράφουρα, ότι δέν μπορούσε να ζήση μακριά του, ότι θα πέθαινε!

—Άνοησίες! Έκανε ο Κλάρκ Γκείμπλ. Έσεις ή γυναίκες ξέρε-τε πάντα να λέτε τόσα ψέματα, ώστε ξεγελάτε κι αυτόν τον έ-αυτό σας.

Μά ή μίς Γκρέϋς δέν άστειευόταν. Και στην άπελπισία της αυτοκτόνησε πέφτοντας με τ' αυτοκίνητό της σε μια χαράδρα της έξοχης της Φλωρίδος.

Ο Κλάρκ Γκείμπλ, όταν έμαθε το θάνατό της χαμογέλασε με σκληρότητα και είπε στους δημοσιογράφους που είχαν σπεύσει να τον ρωτήσουν μήπως αυτό το τραγικό δυστύχημα ήταν μια δραματική αυτοκτονία:

—Η Ζόζεφιν Γκρέϋς ήταν τόσο έγώιστρια και τόσο όμορφη, ώστε ποτέ δέν θα θυσιαζόταν για έναν άνδρα!

Από αυτά λοιπόν που σάς άναφέραμε, μπορείτε να καταλά-βετε πόσο δίκιο έχουν να θεωρούν τον Κλάρκ Γκείμπλ «χασά-πη» κι έγκληματικό γόητα!

ΑΝΤΡΕ ΜΩΖΕ

ΤΟ ΚΟΚΤΑΙΗΛ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 39)

Ο Κλάρκ προσπάθησε να σηκωθή, μά δέν τα κατάφερε. Τα πόδια του άρχισαν να παγώνουν και αυτή ή παγωνιά δέν άρ-γησε να φθάση ως την καρδιά του. Ο θάνατός του ήταν άνώδυ-νος και γρήγορος.

Ο Λήφον τότε τον έβαλε στ' αυτοκίνητό του, τον μετέφερε σε μια γέφυρα του Τάμεσι και τον έγκατέλειψε.

Και το έγκλημά του δέν θα φανεωνόταν άν ή ίδια ή Λέλι Γκρήφορντ δέν εξέφραζε τις ύπόνοιές της και δέν κατηγορούσε τον Λήφον ως δολοφόνο του Κλάρκ.

Έτσι ο Λήφον συνελήφθη και εκάθησε στο σκαμνί του κατη-γορουμένου. Μετανοημένος πειά για ό,τι έκανε τα όμολόγησε όλα στους δικαστάς. Ώστόσο έσώθη από την κρεμάλα. Τον έ-σωσε ο ψυχίατρος που έδήλωσε πως ο κατηγορούμενος είχε τρελλός. Κι αλήθεια ήταν τρελλός πειά, τρελλός για πάντα ο δυστυχισμένος χημικός, ο δολοφόνος του φίλου του, του μόνου φίλου που είχε στον κόσμο!...

ΝΤΙΚ ΧΟΥΑΪΤ.

Ο ΑΔΕΞΙΟΣ ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

—Έ, λοιπόν, να σου πω έγώ! εξακολούθησε ή Μαντώ. Αυτό το πανταντίφ άξιζε ένα εκατομμύριο κι' αυτό το δαχτυλίδι δια-κόσιες χιλιάδες φράγκα, όταν ή πέτρες του ήταν άληθινές. Αύ-τές όμως έδω που βλέπεις είναι άπομιμήσεις και δέν άξίζουν φυ-σικά τίποτε!... Ο πατέρας μου δουλεύει μ' ανθρώπους που ή-ταν άλλοτε πλούσιοι και που θέλουν να φαίνονται πως είναι ά-κόμη πλούσιοι, ενώ δέν είναι... Τί κάνουν λοιπόν; Άντικαθιστούν τις πολυτίμες πέτρες των κοσμημάτων τους που τις έπούλησαν για να καλύψουν τα χρέη τους και για να ζήσουν, με ψεύτικες. Αυτή τη δουλειά κάνει ο πατέρας μου. Θα ήταν δέ σωστή τρέλλα ν' αφήσει κανείς σ' εκείνο εκεί το ντουλάπι τέτοια πριγκιπικά κοσμήματα, για να πέσουν στα χέρια ενός άνόητου λωποδύτου

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 28)

τών Ζουλου. Ο πριγκιψ Εϋγένιος τότε έζητησε να λάβη κι' αυ-τός μέρος στην έκστρατεία. Ο σκοπός του ήταν να πολεμήσει έ-κει κάτω ήρωικά για να δείξη στους Ιάλλους, ότι ήταν ένας άντάξιος πριγκιπας τους και ν' άποκτηση έτσι μεγάλη δημοτικό-τητα. Μά οέν στάθηκε τυχερός. Έπεσε σε μια ένέδρα και σκο-τώθηκε με τον πιο άγριο τρόπο από τους Ζουλου. Κι' αυτό συ-νέβη την 1η Ιουλίου 1879 ήμέρα Κυριακή...

Η Εϋγενία έτσάκισε τότε από αυτό το σκληρό χτύπημα της μοίρας. Έκανε ένα δραματικό προσκύνημα στην Άφρική, εκεί άκριβώς που σκοτώθηκε ο γιός της κι' έπειτα από μερικά χρό-νια ξαναγύρισε στο Παρίσι και εκάθησε στο ξενοδοχείο «Ηον-τινεντάλ», απέναντι από τον Κεραμεικό, όπου ήταν άλλοτε τόσο ευτυχισμένη.

Έκει, σ' αυτό το ξενοδοχείο, έγινε δεκτός από την αυτοκρά-τειρα πολλές φορές. Η όμορφη Ισπανίδα διατηρούσε όλη την κομψότητα, τη χάρι και την ευγένεια της ζωής της. Η ψυχική δύναμής της ήταν άφάνταστη.

Τρία πράγματα μου έφερναν πάντα γρουσουζιά, μου είπε, μια ήμέρα. Το μαύρο πέπλο της Μαρίας Άντουανέτας, οι σπα-σμένοι καθρέφτες και ή Κυριακή!...

Κι' έπρόσθεσε:

—Σημειώστε ότι είμαι μια Γκουζμάν κι' ότι κατάγομαι από τον Άγιο Κυριακό του Γκουζμάν...

Την ξαναείδα στη Μπολόνια, τον Ιούλιο του 1914. Ύστερ' από λίγο ξέσπασε ο πόλεμος κ' ή αυτοκράτειρα Εϋγενία έξδε-ψε πολλά εκατομμύρια σε δωρεές στα νοσοκομεία. Ένα από αυτά τις στοίχιζε 60 χιλιάδες φράγκα το μήνα.

Έπίσης την ξαναείδα, ύστερ' από τον πόλεμο, το 1919. Ή-ταν 93 χρόνων και περπατούσε στηριζόμενη σε δυο μπαστούνια. Κι' ωστόσο σηκώνόταν πάντα όρθια, όταν έμπαινε στο σαλόνι της μια κυρία! Η «Βασίλισσα της κομψότητας» που είχε λανσά-ρει το κρινολίνο, μιλούσε μ' ένα χαμόγελο για τη γυναικεία μό-δα της εποχής κι' έμενε κατάπληκτη από τα κοντά φουστάνια και τα πανάκριβα φορέματα.

Ύστερ' από ένα χρόνο σε ήλικία 94! χρόνων έκανε μια έγχει-ρση στα μάτια της, γιατί υπέφερε από καταρράκτη κι' έπειτα έφυγε για ένα ταξίδι στην Ισπανία. Έκει θέλησε να φάη ένα έθνικό φαγητό, δυσκολοχώνευτο, για το στομάχι της. Αυτό ίσως υπήρξε ή αίτία του θανάτου της. Κι' έτσι, ή αυτοκράτειρα Εϋ-γενία απέθανε στις 11 Ιουλίου 1920, ήμέρα Κυριακή!...

Η «Βασίλισσα της κομψότητας» είχε λοιπόν δίκιο να είναι προληπτική και να φοβάται την Κυριακή;

Πρεσβευτής Ε. ΝΕΡΙ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΜΑΘΗΤΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΪΣΜΑΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 37)

πρέπει, κάνουν αερόλουτρα και γυμναστική και την νύκτα κοι-μούνται σ' ευρύχωρους θαλάμους έντελώς γυμνές.

Το μοναδικό σκέπασμά των είναι ένα λεπτό μεταξωτό σεντόνι. Έτσι οι πόροι του σώματός των δέν φράζονται και δέν δυσκο-λεύεται ή άδηλος αναπνοή, ή όποια έμποδίζεται από τα σκεπά-σματα τα όποια χρησιμοποιούν ή περισσότερες γυναίκες.

Η εκατόν μαθήτριες της «Σχολής Σωματικής και Ψυχικής Όμορφιάς» γρήγορα θα καταπλήξουν τις γυναίκες του Βερολί-νου με την έξυπνάδα τους και την γοητευτική όμορφιά τους.

Ας ελπίσουμε ότι όλες ή άναγνώστριές μου θα άκούσουν αυ-τές τις συμβουλές μου και θα παύσουν να δολοφονούν την ό-μορφιά των με τις καταχρήσεις, το μακιγιάζ και τις περιποιή-σεις των υπόπτων ινστιτούτων καλλονής. Η γυναικεία όμορφιά είναι το πολυτιμότερο αγαθό σ' αυτόν τον κόσμο. Δέν πρέπει λοι-πόν να το αφήνουν να καταστρέφεται με μια μοιραία άδιαφο-ρία, άρκούμενες εις μίαν προσωρινήν όσο και επικίνδυνον μον-τέρναν γοητείαν.

ΕΡΙΧ ΜΠΡΑΪΣΜΑΝ

σάν κι' έσένα... Και τώρα, θέλεις να σου δώσω μια καλή συμ-βουλή; Παράτησε αυτό το έπάγγελμα του λωποδύτη, γιατί δέν σου ταιριάζει και γιατί δέν έχεις καμμία κλίσι γι' αυτό. Δόσε μου τον λόγο σου ότι θ' άκούσης τη συμβουλή μου και σου ύ-πόσχομαι να πω στον πατέρα μου να σου βρής μια σοβαρή δου-λειά, κατάλληλη για ένα έξυπνο παιδί σάν κι' έσένα...

Έπειτα, κοκκινίζοντας, πήγε κοντά του και στήριξε τα χέρια της στους ώμους του.

—Λοιπόν, σύμφωνοι; του είπε και τον κύτταξε θαθεία στα μά-τια. Συλλογίσου ότι σε συγχωρώ, ότι δέν μου είσαι διόλου άν-τιπαθητικός...

Κ' ή Μαντώ, σκύβοντας άπότομα, τον φίλησε στο στόμα.

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ